

Goede vrienden,

Dit jaar hebben we jullie nog niet geschreven, wat niet wil zeggen dat er niets aan de hand is in de Kasayi-provincie. Het sensationele dat de pers haalde twee jaar geleden, lijkt voorbij te zijn. Ofschoon de laatste trein met 1.200 vluchtelingen uit Likasi in de Shaba-provincie zo pas hier in Kananga is aangekomen. De opvang van deze laatste groep vluchtelingen wordt georganiseerd door MEMISA in samenwerking met verschillende andere organismen.

Voor de meesten van de 300 à 400 duizend vluchtelingen die de voorbije twee jaar hier in West-Kasayi zijn aangekomen, is het ergste voorbij : ze hebben een huisje, hebben gepland, geogst, blijven werken om zich helemaal te integreren in de maatschappij.

Wij missionnarissen zijn gelukkig om dat welslagen, maar onze aandacht gaat vooral naar hen die mislukt zijn. Een klein percentage van het geheel, maar toch talrijk genoeg om ons dagelijks van 's morgens tot 's avonds aan de slag te houden. Het gaat om de zwaksten van de maatschappij : vaak alleenstaande moeders en kinderen, die omwille van sterfgevallen, ziekten en andere tegenslagen helemaal aan de grond zijn geraakt.

Het is niet moeilijk om in een totaal ontwrichte maatschappij bij de minste tegenslag totaal hulpeloos te worden. Een maatschappij waar sinds vele maanden geen lonen meer worden uitbetaald aan onderwijzend en verplegend personeel, aan de ambtenaren, aan de soldaten, ... Daarbij kwam nog juist na planttijd een periode van droogte, wat voor de kleine boeren katastrofaal werd. Kananga, een stad zonder riolering, zonder electriciteit, zonder drinkwater (ook geen regenwater, want we zitten in 't droog seizoen)..., en dus zonder elementaire hygiëne. Niet te verwonderen dat TBC (tering), typhoïde koorts, bloeddiarhee, slaapziekte en andere ziekten vrij spel hebben.

Een algemene overrompelende wantoestand waartegen wij ons hulpeloos voelen en het ook zijn. Dit belet niet dat wij het opgeven. We trachten het meest dringende leed te lenigen en maken een keuze voor de ergst getroffen. Met de goede wil van onze medewerkers ter plaatse, samen met uw edelmoedigheid en onze inzet, is het mogelijk om heel wat mensen te helpen opstaan. En vandaag willen wij zo één van onze dringende hulpacties belichten.

Sinds de aankomst van de eerste vluchtelingen hebben we bij ons thuis voortdurend kinderen en moeders in zware crisis-situatie opgevangen. Aangezien hun aantal wekelijks aangroeide, hebben we vorig jaar een huis gehuurd voor een jaar in de wijk vlak bij ons. In de veronderstelling dat deze opvang zou eindigen met de aankomst van de laatste vluchtelingen uit Shaba. Maar de realiteit is anders. De gevolgen van het vluchtelingendrama zal voor de zwaksten nog lang doorwegen. En bij hen sluiten zich ook niet-vluchtelingen aan, slachtoffers van de sociale en economische aftakeling van dit land.

Wat we begonnen als voorlopige hulp, doet zich meer en meer voor als een blijvende noodzaak. In ons opvanghuis zijn er vandaag 75 kinderen en 5 moeders. Ze zijn er in « transit » om er fysisch en psychisch weer boven op te komen. Ondertussen zoeken we samen met het sociaal centrum CERDES naar oplossingen voor al deze pijnlijke gevallen. Het duurt soms maanden alvorens we te weten komen in welk dorp van deze uitgestrekte Kasayi-provincie familie woont van ouderloze kinderen... Zo zijn er al meer dan 200 kinderen in ons huis gepasseerd, die nu ergens in de Kasayi een definitieve thuis hebben gevonden. Samen met de 80 die nog in transit zijn, een totale opvang dus van meer dan 300. Maar iedere week presenteren er zich nieuwe gevallen : zieke daklozen die op den dool zijn en niet meer weten waar naar toe. Een duidelijk teken van het huidige Zaïre. Voor ons, samen met u, een reële uitdaging !

Het huis dat we nu huren heeft niet genoeg ruimte voor herstellende kinderen. Niet ver van hier is een groter terrein te koop, met een huis met 5 kamers, en met mogelijkheid om bij te bouwen. Een ideale plaats voor ons project... Maar nu zitten we weer met dat vervelende, pijnlijke rekenwerk : aankooprij, herstellingskosten, kamers bijbouwen...

We durven op u rekenen voor dit werk, zoals we ook de voorbije jaren dank zij uw bijdragen ons plan hebben kunnen trekken om mensen in nood op te vangen : dagelijkse voeding, geneeskundige verzorging, kleding, transport naar hun definitieve thuis. Maandelijks betalen we 4 mensen voor dit opvangwerk : een moeder verantwoordelijke die in het opvanghuis woont, een verpleegster voor de dagelijkse zorgen, een verpleger die dag en nacht klaar staat voor alle onverwachte noodgevallen die bij ons terechtkomen, en een gepensioneerde onderwijzer (zonder pensioen) die dagelijks enkele lessen geeft aan de kinderen.

Goede vrienden, we schamen ons niet om telkens weer beroep op u te doen, omdat we getuigen zijn van enorm veel menselijk leed, en omdat we niet kunnen aanvaarden dat zwakke en kleine mensen aan hun lot worden overgelaten. Wat niet wil zeggen dat onze inzet voor structurele veranderingen op politiek en economisch vlak verwaarloosd wordt, integendeel. Ons leven hier is één groot weefsel van verbijstering, medelijden, verzet, aanklacht, politiek, geloof, hoop, liefde,...

Hartelijk dank aan allen die ons tot nu toe bleven helpen en hun vertrouwen schonken in onze solidariteit met dit vertrapte en vernederde volk.

Pater Ivo Vanvolsem (uit Buizingen, Brabant)
Broeder Paul Depoorter (uit Izegem, West-Vlaanderen)
Pater Jaak Mevis (uit Lummen, Limburg)

Uw mogelijke giften kan u op volgend rekeningnummer storten :
« Scheut ontwikkelingssamenwerking, Brussel »
000-0901974-68 (met fiscaal attest)
met vermelding : nazorg vluchtelingen / Kananga

Ons schrijfadres : (naam) / Kananga
Ninoofsesteenweg 548
1080 Brussel